

repræsentanter for idrætsorganisationer har udtalt, nemlig at man ikke skal overlade for store samfundsmæssige problemer til frivillige idrætsledere. Bare fordi staten poster en masse penge i idrætten, behøver det ikke at være den rigtige strategi at overlade løsning af store, opsøgende opgaver i forhold til hårdt belastede unge til idrætsorganisationerne.

Det er der to grunde til. For det første er idrætsorganisationerne frivillige og uafhængige organisationer, som suverænt må afgøre, hvad de ønsker at beskæftige sig med. Jeg tror ikke, man kunne forestille sig, at kulturministeren på nogle andre projekter, som han yder støtte til, ville gå ind og fastlægge så detaljerede målsætninger. Kunne man f.eks. forestille sig, at ministeren gik til Statens Kunstfond med en besked om, at han ønskede, at kunstnere, der modtager støtte, skulle udtrykke regeringens voldspakke i deres kunst eller specielt udfolde aktiviteter med det formål at nå ud til socialt belastede grupper?

For det andet er der grænser for, i hvor stort omfang idrætsorganisationerne er stedet for løsning af sociale opgaver og det rigtige forum at udfolde regeringens socialpolitik i. Selvfølgelig afviser vi ikke, at idrætten spiller en social rolle, og selvfølgelig kan idrætslivet i høj grad være med til at forebygge sociale problemer, bl.a. ved at give børn og unge et alternativ til ensomhed og videospil; men vi skal nok passe på, at vi ikke pålægger idrætsorganisationerne for mange opgaver, som deres fundament, nemlig de frivillige idrætsledere, ikke er tilstrækkeligt uddannede til at klare.

En sådan social idrætsmæssig indsats behøver ikke nødvendigvis gå gennem idrætsorganisationerne og slet ikke, hvis det skal være for, at politikere kan finde et halmstrå, der kan begrunde en fastholdelse af tilskuddene på et uændret niveau. Sagt mere ligeud, så mener vi ikke, at PLS-rapporten leverer dokumentation for, at der er sket bare tilnærmelsesvis samme stigning i idrætsorganisationernes afsættelse af midler til sociale projekter og særlige indsatser, som der er sket stigning i tipsmidlerne til idrætsorganisationerne.

Vi ønsker ikke pålæg til idrætsorganisationerne, men vi ønsker klarhed og gennemsigtighed med hensyn til de faktiske forhold, og i den forbindelse er det et problem, at der mangler egnede måleinstrumenter til at vurdere idrætsorganisationernes indsats. Vi henviser i for høj grad til at basere os på deres egne vurderinger.

I den forbindelse skal jeg ikke undlade at udtrykke en vis forundring over den meget store tiltro, som Venstre og De Konservative på det her område uden videre har til idrætsorganisationernes egne vurderinger, en respekt for pengemodtagernes vurderinger, som vi ikke oplever, når det f.eks. er a-kasserne eller de arbejdsløse, der er til debat.

I stedet ønsker Enhedslisten en kritisk og objektiv analyse, som vurderer idrættens behov, og som også ser på, hvilke andre steder diverse sociale, idrætssociale, opgaver kan løses.

Og i den forbindelse er det vigtigt at se på anlægsskuffen, hvor der målrettet kan gøres en indsats for den uorganiserede idræt på gader og i parker, at se på mindre halfaciliteter, klubhuse og mødesteder i hårdt belastede områder og ikke kæmpeprojekter og at se på særlige områder af anden karakter, som redegørelsen også rigtigt drager frem, f.eks. forskning og dopingmisbrug.

(Kort bemærkning).

Helge Sander (V):

Tak til hr. Søren Søndergaard for den meget klare tale om kulturministerens ønske om indblanding. Jeg tror, eksemplet med Statens Kunstfond talte sit tydelige sprog.

Men så vil jeg også sige til hr. Søren Søndergaard, at når han nu rører ved størelsen af de midler, som stilles til rådighed for idrætten, så vækker det selvfølgelig en vis opmærksomhed, at Enhedslisten nu foreslår, at vi skal have en orlovsordning for idrætsudøvere. Jeg vil gerne spørge hr. Søren Søndergaard, om Enhedslisten har kalkuleret på, hvilket omfang det skal have, altså afgrænsningen, og hvad prisen vil blive set ud fra det offentliges synspunkt?

Og med hensyn til det sidste, som hr. Søren Søndergaard var inde på, vedrørende Venstres holdning til idrættens organisationer, så er det fundamentalt forskellen på Enhedslisten og Venstre, at vi tror på det enkelte menneske og dermed også på idrætten, som er bygget op over det enkelte menneske.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Men Venstre tror ikke på administratorerne af a-kasserne eller på modtagerne af dagpengeunderstøttelse, det er i hvert fald helt sikkert, også selv om det er enkelte mennesker.

Hvad angår vores forslag, så er det som sagt et forslag, vi arbejder med, og derfor kan jeg